

S KRISZTUS ÖSSZEKÖT ÖNMAGÁBAN

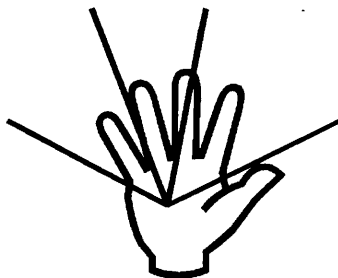
SZŰTS ZOLTÁN

s hogy ugyanazok
a mélységek nyílnak meg,
s hogy ugyanazok a zuhanások
ismétlődnek meg
ma is,
ahogy fáradtan megjön
a humorérzésem,
felemelem a nehéz kagylót
s már úgy érzem, az utolsó
pillanatok vannak,
s már kimondanék mindent,
ahogy József Attila
szeretetre vágott,
Pilinszkyre rászáradt
az izzadt kabát,
Juhász Gyula elfutott Annától,
szedem össze magamat
tekintetekből, tettekből, emlékekből,
kötöm össze magamat
másnak adott
darabokból,
(melyekről, mint gyermek,

ki kiejtette kenyerét,
lefújom a koszt,
hogy tisztább legyen)
ragasztom össze magamat
holnapokból,
hol napokból, hol percekből,
szakítana szét idegesség,
kétség, vétség,
de csomózom össze magamat
szemekből és kezekből,
szavakból és vacsorákból,
állítom össze magamat
versekből és imádságokból,
s Krisztus
összeköt
önmagában,
megtanít
várni, mint
Mária

(mint édesanyám, ki engem vár[t]), várni a sötétségben,
várni a Szent Test súlyával nyelvemen, szavaimon
várni egyedül is, várni a 7 millió abortusszal,
várni moslékba
fojtott gyermekek
szeretetre éhes
kitartásával,
várni életünkkel
tanúskodva,
várni fehér
falak és egy
(e)mesebeli
őszinteségre
kényszerítő
mosolyával,

idegességével
várni, amikor
csak csend van,

Kecskemét, 1996. január 21–22.